

העולם יהיה שונה לאחר נואיבה

— אללה הוא אכבר! אללה הוא אכבר!
עאדל, רועה-עזים בדואי, חסר השכלה פורמאלית, כרע ברך וקרא לאלוהיו.
— שמעתי אותך! — מילמל אעדל — שמעתי את האותות, וראיתי את המופתים,
ועכשיו אני רץ לספר לכל השבט!
בני שבט אבר-עמרה, נוודים שקבעו את מישכנם הזמני בסביבות העיירה מרג' במערב המידבר הסעודי, התגודדו מסביב לעאדל, שהגיע מתנשף, והובא בפני איבראהים, ראש השבט.

— אללה דיבר! — אמר אעדל — וסלעים נבקעו!
כל המבטים, חרושי הרוחות המידבריות, ביקשו את תגובתו של אבי השבט.
— פסק חאג' איבראהים אבר-עמרה — שמעת את פסטיבל הבוב! ההתרחשות הנ"ל השתקפה במישקפת-השדה הצבאית של סאחבק, שניצב אותה שעה מן העבר השני של ים-סוף, בין שני מיגדלי-ענק הנושאים עליהם את מערכת הסטריאו הגדולה ביותר בארץ.

— יא אללה! — קראנו ביחד, נעמה, עזרא, יורם וסאחבק, מול הסטריאו או האלהי.
ארבעה אנשים צעירים היינו. ארבעה חבר'ה שהגיעו לנואיבה באחר-הצהריים של היום החמישי, העשירי וארבעה בחודש אוגוסט, כדי להשתתף בפסטיבל הפופ. ארבעה בני-אדם, הנראים כמישפחה אחת, שמאחדים אותה האהבה למוסיקה, האהבה למידבר והאהבה לאהבה. מי שראה אותנו מאוחדים מול הסטריאו האלוהי, לא היה מאמין כי נגשנו לראשונה שעות ספורות לפני כן, על הספסל האחורי של אוטובוס "אגד" שנסע מירושלים לנואיבה. ברשותכם, כדי שיוכן איך פסטיבל-פופ משנה לגמרי את הטבע האנושי, נחזור לרגע למקום מיפגשנו.

ראשון עלה לאוטובוס, שעמד ברציף הנסיעות המיוחדות ב"אגד" ירושלים, עזרא, שגשא שק גדול, שמתוכו נשמעו צלילים מתכתיים חשודים. עלידו, בספסל האחורי, התיישב יורם, סטודנט שנה גימל בפקולטה למשואו.
קשה לא להבין מדוע התיישב סאחבק עלידו, אם יודעים שלפני כן התיישבה שם נעמה, נערה כבת (אז עוד לא ידעתי כמה), שהיתה הסיבה לכך שארבעתנו פתחנו נוייד בשיחה סוערת, כיאה לדור חדש ומשוחרר הנוסע לפסטיבל-פופ.
עזרא אמר שהוא נוסע לפיקניק, אבל לא איכפת לו שגם ינגנו. יורם-שנה גימל הבטיח שהעסק הולך להיפסק, "ישראלים לא בנויים לאווירה המיוחדת של פסטיבל-פופ". סאחבק צחק על שלושת התמימים שקנו כרטיסים. "לפסטיבל פופ מתפלחים!" נעמה אמרה כי זו יכולה להיות חוויה שלא נשכח כל החיים.

עברנו על פני ערים וכפרים. עלינו בקעות וירדנו הרים. ובארבע וחצי אחרי-הצהריים הגענו לשטח. את פנינו קיבלו נהגים עביזרועות של סמי-טריילרים עמוסי-בירה, ובדואים, שחומי-פנים, על גמלים נושאי חישו.
היו שם עוד כמה אלפי אנשים, ואני נזרר לא להגיד "כמונו", כי מה שמיוחד את האיש שבא לפסטיבל-פופ הוא העובדה שיש לו משהו שמייחד אותו מכל אלפי האנשים האוהבים כמוהו את כל השירים שהוא אוהב.
— כישלון מוחלט! — קבע יורם-שנה-גימל לאחר שסיים לספור את הנוכחים — ארבעת אלפים שבע מאות שלושים וארבע בסך הכל! הישראלי המרובע שוב הוכיח כי אינו מסוגל להשתחרר. המפיקים יפסידו לפחות מיליון ורבע לירות!
עזרא, שבא לפיקניק, לא הפסיד רגע. מתוך השק החשוד הוא שלף חצי חבית קטנה, רשת, פחמים, ושיפודים. דקות מיספר לאחר שהתמקמנו מתחת לעץ דקל, כבר עלה עשן לשמיים.

עם רדת הלילה הלכנו, בעיקבות שאר המאמינים, לחוות בסטריאו. הגדרות היו גבוהים מדי, השומרים — רבים מדי, הנועזים — מעטים מדי. שילמתי כרטיס. — תנו לשמש יד! — מחר לנו צביקה פיק הדקיק את החומר הרגיל שלו. ריצ'י היבנס, מוודסטוק, היה הרבה יותר מדליק לפני שהיו לו שיניים בפה. עד שתיים בלילה הם החזיקו אותנו עם מוסיקה.

אור בעיניים. בוקר. פותח את הרוכסן בשק-השינה הצבאי. מרגיש חול בגב. פורם את כפתורי אוהל-הסיירים. מוציא מהתד"ל נרתיק כלירחצה. לובש מכנסיים. נועל את נעלי הקומאנדו. יוצא החוצה, אל הדיונות. משהו חסר לי. מה, לכל הרוחות, חסר כאן? פיתאום אני תופס.
שומרי-לילה הרפו, ומישהו סחב לנו את הטנקים של הפלוגה. אין דבר, סאחבק נרגע, הסטריאו נשאר. האויב לא הבחין בו.

יום שיש עובר על הגב. ליום-שנה-גימל יש פרספקטיבה היסטורית. "פעם", הוא אומר, "ניתן היה לאסוף כלי-כך הרבה אנשים רק כדי להקשיב לברל כצלסון. היום", הוא ממשיך, "אנשים מוכנים לנסוע חמש מאות קילומטר רק משום שאיזה אמרגן הצליח להביא אוסף מיקרי וחסר-קשר של זמרים."
"למה?" שואל שנה-גימל, "למה לא הביאו הנה את שימי תבורי?"
בערב הופיעו ינאל בשן, ועוד כמה. סאחבק לא זוכר פרטים. סאחבק הגיע לאתר הסטריאו עם ראש מלא מבקבוק שטוח מסופרמרקט בירושלים.

— אתה מסטול לגמרי! — אמר עזרא.
— חזק — שח לו סאחבק — חזק החומר הזה של הבדואים...
רק עוד דבר אחד אני זוכר מערב-שבת. פיתאום התחילו כולם לרקוד כמו משוגעים. שאלתי מה קרה, והסבירו לי שמצלמים אותנו לסרט.
— תראה להם מצלמות — אמר שנה-גימל — ופיתאום הם משתחררים לגמרי ומתחילים לרקוד.

בשבת בצהריים כבר לא יכולה לעשות "מה נשמע" לאף אחד. לכולם היה גב שרוף. שמועה עקשנית שהסתובבה במחנה סיפרה כי מישהו מת משימוש מופרז ב"ולווטה".

לפנות ערב ראיתי את יורם-שנה-גימל מחייך למצלמות-הקולנוע.
— הפסטיבל הזה הוא הוכחה שצעירים מכל העולם יכולים לחיות באהבה — הכרוז יורם — העולם יהיה שונה לאחר נואיבה!

קפטן ג'ק הופיע בערב האחרון של הפסטיבל לפני שלושת אלפים איש. דורי בן-זאב הנחה. מי שעצם אוזניים בשלושת ימי הפסטיבל, לא יכול היה לדעת אם הוא מקשיב לגלי-צה"ל או לרשת-גימל.

— צילמו אותי רוקדת לסרט — אמרה לי נעמה — כמו בוודסטוק!
— נדמה לי — אמרתי — שהם מהטלוויזיה הישראלית.
— או ואבוי — היא אמרה — אסור שישדרו את זה!
— למה?

— הורי בטוחים שנסעתי לבני-דודים שלנו בחיפה!
בהמשך התברר שהנערה סיימה מזמן (כימעט חודשיים) את החמישית. ובה שיותר המור — היא עוד לא ראתה את "אסקימו לימון".

לסיכום: עזרא מבטיח לעשות בשנה הבאה סטייקים עלייד הפרמידות. יורם-שנה-גימל זוכיר אותנו בדוקטורט שלו ("נואיבה ומרד הצעירים"). לסאחבק נותר מיספר-טלפון, שאולי יהיה שווה פעם משהו.
ובלב, נותרה ללא מענה השאלה: האם יועלה מחירם של המוצרים המסובסדים?

זנדי חנמים

אשתי מאושרת שהפקתי להגיש את "מבט"!

עכשיו יש לי בערבים בעל הבית!

אך לפעמים אני מתגעגעת לימים בהם היינו אחד הזוגות היחידים בארץ שהיו יושבים ערב ערב ומבטיים אחד לשני בעיניים...